

РЕШЕНИЕ

№ 402

гр. Пазарджик, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Николинка Попова

при участието на секретаря Галина Г. Младенова
като разгледа докладваното от Николинка Попова Въззивно гражданско дело
№ 20225200500536 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба** на „БАБОВ ТРАНС „ ООД ЕИК 200619175 , със седалище и адрес на управление : гр. П., ул. „М.Т. „ № 16А представлявано от управителя Д.В.Б. чрез процесуален представител адв. Д. Б. , със съдебен адрес : гр. С., ул. „О. „ № 15, ап.30 против Решение № 487/17.12.2021 г. постановено по гр. д. №721/ 2021 г. по описа на Пещерски районен съд, с което е прието за установено , че „БАБОВ ТРАНС“ ООД, ЕИК: 200619175, със седалище и адрес на управление в гр. П., ул.“М.Т.“№ 16А, представлявано от управителя Д.В.Б. , дължи на „ДИ ЕЙЧ ВИ ГРУП" ЕООД, ЕИК: 202274482 , със седалище и адрес на управление в гр. П., ул.“Г.“ №21, представлявано от управителя К.И.Д., сумата от 6 156.27лв. /шест хиляди сто петдесет и шест лева и двадесет и седем стотинки/, от които сумата от 5 691.47лв. /пет хиляди шестстотин деветдесет и един лева и четиридесет и седем стотинки/ представляващи главница и сумата от 464.80 лв. /четиристотин шейсет и четири лева и осемдесет стотинки/, представляваща законна лихва върху главницата за периода от 12.06.2020 г. до 01.04.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от 09.04.2021 г. до окончателното плащане, за която сума е издадена Заповед № 28/29.04.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д.№430/2021 г. по описа на Районен съд П., като въззивникът е осъден да заплати на „ДИ ЕЙЧ ВИ ГРУП" ЕООД, ЕИК: 202274482, сторените разноски в заповедното производство в размер на 663,13 лв., и

сторените разноси в исковото производство в размер на 1146,83 лв.

Във въззивната жалба се излага, че решението на Пещерски РС е неправилно и е постановено в противоречие със съдопроизводствените правила. Поддържа се , че не е мотивирано и фактическите констатации и правните изводи в него не съответстват на събраните по делото доказателства. Отделно от това се поддържа, че решението е и недопустимо, тъй като районният съд не бил направил служебна проверка относно редовността на исковата молба и представените с нея писмени доказателства и по специално- основал решението си за допускане на обезпечение, както и самото съдебно решение на документ представен на чужд език. Поддържа се , че били допуснати груби нарушения на съдопроизводствените правила, доколкото съдът изпратил копие от исковата молба и от доказателствата на адрес различен от съдебния такъв. Поддържа се , че този адрес бил посочен по делото , но съобщенията не били изпратени на него, поради което незаконосъобразен бил изводът на районният съд, че са налице предпоставките за приложение на преклузията. Поддържа се , че посоченото процесуално нарушение , ведно с факта на налични уважителни причини / заболяване на процесуалния представител/ станали причина за непопълване на делото с важни доказателства. Поддържа се , че решението било необосновано, тъй като липсвали мотиви , а имало само преразказване на исковата молба. Съдът противно на всяка търговска и житейска логика , приемал , че е налице изпълнение на договора , при положение , че товарът е отказан като неприет и унищожен от влезли имигранти.

По съдържащите се в жалбата оплаквания се е развило пред районния съд производство по реда на чл. 248 ГПК , като недоволен от постановеното определение № 148 / 23.03.2022 г. постановено по гр. д. № 721/ 2021 г. по описа на РС- П. е въззивният жалбоподател „Бабов Транс „ ЕООД гр. П., който в подадена частна жалба излага подробни доводи за незаконосъобразност.

Моли се въззивният съд да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което предявения иск бъде отхвърлен, както и да постанови определение, с което бъдат уважени исканията им в производството по чл. 248 ГПК , което незаконосъобразно не било сторено от районния съд с обжалваното в настоящото производство определение по разностите. Претендират се разноси пред двете инстанции. Моли се въззивният съд да отмени и наложената обезпечителна мярка , която също била незаконосъобразна и несъстоятелна, след като е постановена въз основа на документ представен на чужд език.

В срока по чл.263 ГПК,респективно – чл. 248 ал.3 ГПК , въззиваемата страна „ ДИ ЕЙЧ ВИ ГРУП „ЕООД ЕИК 2022274482, депозира писмени отговори, както на въззивната жалба, така и на постъпилата частна жалба, в които развива доводи за неоснователност на същите. Твърди се, че в случая районният съд законосъобразно бил приел , че е приложима нормата на чл. 133 ГПК, тъй като ответникът не бил подал в срок отговор на исковата молба и поради това всички негови възражения са преклудирани. Твърди се , че съдът разгледал изложените от жалбоподателя обстоятелства в производство по чл. 64 ГПК и отказал възстановяване на пропуснатия срок, като постановеният съдебен акт в това производство

не бил обжалван и влязъл в сила. Поддържа се , че съдът ясно и прецизно изложил своите мотиви, като взел предвид всички правно релевантни факти. Правилно били приложени и материално- правните разпоредби и константната съдебна практика. Неоснователни бил исканията във връзка с възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение , поради което и съдът постановил правилно и законосъобразно определение в производството по чл. 248 ГПК. Моли за потвърждаване на атакуваните съдебни актове и присъждане на сторените пред въззивната инстанция разноски.

Пазарджишкият окръжен съд, като взе предвид направените оплаквания с въззивната и частната жалби, изложените доводи и съображения на страните, както и събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Жалбите са редовни по смисъла на чл. 267, ал. 1 ГПК, подадени са в срок от надлежна страна срещу подлежащи на въззивно обжалване съдебни актове, поради което са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

Правомощията на въззивния съд съобразно разпоредбата на чл. 269 ГПК са : да се произнесе служебно по валидността и допустимостта на обжалваното в цялост първоинстанционно решение, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, поради което е валидно.

Наличието на всички положителни и липсата на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването на правото на иск при постановяване на съдебното решение, обуславя неговата допустимост.

Пред Районен съд П. са заявени установителни исковите претенции на „ДИ ЕЙЧ ВИ ГРУП“ ЕООД, ЕИК: 202274482, със седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „Г.“ №21 представлявано от управителя К.И.Д., чрез: адв. С. Г. Й. от АК - П., с адрес за връчване на съобщения и призовки: гр. П., ул. „Й.Г.“ 15А, ет. 3, офис 5, ел. поща: *****, срещу: „БАБОВ ТРАНС“ ООД, ЕИК: 200619175, със седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „М.Т.“ №16А, представлявано от управителя Д.В.Б. с основание: чл. 422 във вр. чл. 415 ал. 1 от ГПК. Ищецът „ДИ ЕЙЧ ВИ ГРУП“ ЕООД, ЕИК: 202274482 е поддържал, че е компания за вътрешни и международни превози с дългогодишна история, като с ответника „БАБОВ ТРАНС“ ООД, ЕИК: 200619175 създават търговски взаимоотношения по повод извършване на транспорт. Със Заявка-договор за транспорт 0015/18.05.2020г., ответникът възлага на „ДИ ЕЙЧ ВИ ГРУП“ ЕООД, ЕИК: 202274482 на 22.05.2020 г. в гр. С. да натовари стока, която да бъде транспортирана до Великобритания на посоченият в заявката адрес, като шофьорът трябва да има необходимото оборудване за консервиране на стоката по време на превоза. Твърди се , че горните две условия по договора са изпълнени, както и се поддържа , че стоката е доставена до крайната точка във Великобритания, съгласно издадено ЧМР. Стоката била приета без забележки. Междувременно ищецът издавал Фактура №146/29.05.2020г, за извършеният транспорт на стойност 5 691.47лв. с ДДС със срок за

плащане до 12.06.2020 г. Тъй като след изтичане на този срок не постъпило плащане – това довело до многократни разговори с цел извънсъдебно уреждане на взаимоотношенията между дружествата, които пък довели до обещание за плащане от страна на длъжника, но в крайна сметка това било сторено. Поради тази причина били принудени да подадат заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, като образували ч.г.д. №430/2021 г. по описа на Районен съд - П.. Издадена била Заповед за изпълнение за сумите - 6 156.27лв. /шест хиляди сто петдесет и шест лева и двадесет и седем стотинки/, представляващи 5 691.47лв. /пет хиляди шестстотин деветдесет и един лева и четиридесет и седем стотинки/ - главница и 464.80 лв. /четиристотин шейсет и четири лева и осемдесет стотинки/ - законна лихва върху главницата за периода от 12.06.2020 г. до 01.04.2021 г., законната лихва от подаване на заявлението до окончателното изплащане. Длъжникът в това производство подава възражение срещу заповедта и в изпълнение на указанията, ищецът предявява иск с правно основание чл. 422 ГПК. Молят да се постанови решение, с което да бъде признато за установено, че „БАБОВ ТРАНС“ ООД, ЕИК: 200619175 дължи на „ДИ ЕЙЧ ВИ ГРУП“ ЕООД, ЕИК: 202274482 сумата от 6 156.27лв. /шест хиляди сто петдесет и шест лева и двадесет и седем стотинки/, представляващи 5 691.47лв. /пет хиляди шестстотин деветдесет и един лева и четиридесет и седем стотинки/ - главница и 464.80 лв. /четиристотин шейсет и четири лева и осемдесет стотинки/ - законна лихва върху главницата за периода от 12.06.2020 г. до 01.04.2021 г. , ведно със законната лихва и разноски.

В срока за отговор не е постъпил такъв от ответника по делото. В хода на първоинстанционното производство , съдът е дал възможност на ответника чрез неговият процесуален представител да защити изложените доводи за пропускането на едномесечния срок за отговор по чл. 131 ГПК поради особени непредвидени обстоятелства, които не са могли да бъдат преодолени. С протоколно определение от 21.10.2021 г. , съдът е постановил съдебен акт в производството по чл. 64 ГПК, с което е оставил без уважение искането на ответника за възстановяване на пропуснатия срок- като неоснователно. Определението не е било обжалвано и е влязло в законна сила. Поради това и въззивният съд приема , че на основание чл. 64 ал.1 ГПК , процесуалните действия , извършени след като са изтекли установените срокове , не следва да се вземат предвид. Правилно и законосъобразно районният съд е приел , че в срока за отговор не е постъпил такъв от ответника. Вън от горното, въззивният съд констатира, че писмен отговор от ответната страна , с приложени към него доказателства , изобщо не е депозиран по делото макар , че в самото производство по чл. 64 ГПК , като условие за неговата допустимост , е следвало да се представят пред съда. Нови писмени доказателства, на които се позовава въззивникът в настоящото производство не са представени нито с въззивната жалба , нито в открито съдебно заседание. В този смисъл настоящият съдебен състав , следва да приеме, че делото е попълнено с всички относими и допустими доказателства , имащи отношение към правилното и пълно изясняване на всички спорни въпроси. Липсва допуснато процесуално нарушение от районния съд , което да е накърнило правото на защита на ответната страна.

По същество.

Страните в настоящата производство не спорят, че със Заповед за изпълнение на парично задължение № 28/29.04.2021 г. по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д.№430/2021 г., е разпоредено длъжникът „БАБОВ ТРАНС“ ООД ЕИК: 200619175 гр. П., да заплати на „ДИ ЕЙЧ ВИ ГРУП“ ЕООД ЕИК: 202274482 гр. П., сумата 6 156,27 /шест хиляди сто петдесет и шест лева и 27 стотинки/ за главница в размер на 5 691,47 BGN /пет хиляди шестстотин деветдесет и един лева и 47 стотинки/, ведно със сумата от 464,80 BGN /четиристотин шестдесет и четири лева и 80 стотинки/ , представляваща законна лихва от 12.06.2020 г. до 01.04.2021 г. , ведно със законната лихва считано от датата на подаване на заявлението в съда - 09.04.2021 г. до изплащане на вземането, както и разноски. Във връзка с постъпило в срок възражение от длъжника е предявен установителен иск в преклузивния едномесечен срок, поради което районният съд правилно и законосъобразно е преценил , че този иск е допустим и подлежи на разглеждане по същество. В тази връзка неоснователни са развитите с въззивната жалба възражения, за недопустимост на съдебното решение , поради произнасяне по недопустим иск заявен с нередовна искова молба. В исковата молба са изложени всички обстоятелства очертаващи спорното право и е заявен съответен на тези обстоятелства петутим. Представянето на документ на чужд език, като приложение към исковата молба – не касае нередовност на исковата молба , а е въпрос за доказателствената стойност на този документ, който има отношение към основателността на предявената с редовна искова молба претенция, а не към допустимостта на този иск. За пълнота на изложението в хода на развитото се исково производство, не е допуснато процесуално нарушение във връзка с преценката на доказателствената стойност на този документ, тъй като в съответствие с разпоредбата на чл. 185 ГПК , това писмено доказателство е било представено с точен превод на български език и не е било оспорено от ответната страна.

По делото е приета заявка- договор за транспорт, копие от фактура № 146/29.05.2020г., международната товарителница ведно с превод на български език, от които безспорно се установява, че между страните са възникнали договорни отношения по повод извършване на превоз на товар от Република България до Кралство Великобритания. По същество съдържанието на тези облигационни отношения не се оспорват от страните. От приетата по делото международна товарителница се установява, че товарът е доставен на получателя на 27.05.2020 г. във Великобритания на посочения в товарителницата краен адрес, но е отказан с отбелязване „, влезли са незаконни емигранти „. Установява се и от приетите по делото обратна разписка за доставяне на CMR и фактура, че същите са получени от ответника на дата 02.06.2020 г. За изясняване на спора от фактическа страна , по делото е допуснато изслушване на съдебно счетоводна експертиза, заключението по която въззивният съдът кредитира изцяло , като компетентно изготвено и неоспорено от страните. Вещото лице установява, че фактурата е осчетоводена от ответното дружество по сметка – разходи за външни услуги, не са извършени плащания по тази фактура, но е начислено ДДС и е включена в дневник на покупки, включена е в подадена справка декларация по ЗДДС за месец май на 2020 година.

При тези фактически данни, от правна страна въззивният съд приема следното :

Според разпоредбата на чл. 367 ТЗ с договора за превоз превозвачът се задължава срещу възнаграждение да превози до определено място товар. В заявката – договор по настоящото дело е посочено, че превозно възнаграждение уговорено между страните е в размер на 2500, 00 евро без ДДС , платими с 3 % скonto е дължимо при получаване на заверено от получателя чисто ЧМР оригинал и фактура.

Фактурата, издадена от ищеца, както и предхождащата я заявка – договор са доказателство, което освен, че установява облигационно отношение между страните по делото, съдържа всички необходими елементи, квалифициращи този договор като такъв – вид на услугата, стойност, начин на плащане, страни, време и място на сключване. Освен това фактурата отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 1 от Закона за счетоводството. Според актуалната правна уредба договорът за превоз е консенсулен, което означава, че правната връзка между страните е възникнала с подписването на представените по делото заявка-договор за международен транспорт на стоки, когато е постигнато съгласие относно съществените елементи на превоза. Товарителницата не е елемент от фактическия състав на договора, а има само доказателствено значение, съгласно разпоредбата на чл. 50 от Закона за автомобилните превози, действителността на договора не зависи от нейното издаване, редовност или загубване. Товарителница, съгласно оборимата презумпция на чл. 61 ЗАП, удостоверява условията на договора и получаването на товара от превозвача, но не е правопораждащ факт за извършване на услуга и съответно за дължимост на уговорената между страните цена.

В хода на първоинстанционното производство, а и пред настоящия въззивен състав – ответникът по иска – възложител по договора за превоз е поддържал становище, че не дължи плащане на възнаграждението за превоза , тъй като договорът не е бил изпълнен. Позовава се на извършено в товарителницата отбелязване за отказ за приемане на товара, поради навлизането на нелегални имигранти. Независимо, че тези възражения не са въведени в предмета на делото с подаден в срок отговор по чл. 131 ГПК , първоинстанционният съд ги е анализирал и е изложил своите доводи за тяхната неоснователност, които въззивният съд споделя изцяло.

Правните норми, регламентиращи отговорността на превозвача при цялостна или частична липса или повреда на стоката от момента на приемането ѝ за превоз до този на доставянето ѝ, както и за забавата при доставянето ѝ, основанията за освобождаване на превозвача от отговорност и доказателствената тежест, са императивни правни норми и не допускат отклонение от установените в тях правила за поведение. Основанията за освобождаване на превозвача от отговорност, предвидени в чл. 17 от Конвенцията за международен автомобилен превоз - са съответни и на съдържащите се в националната правна уредба - чл. 373, ал. 1 и ал. 2 ТЗ, които разпоредби предвиждат превозвачът да отговаря за изгубването, погиването или повреждането на товара, освен ако вредата се дължи на непреодолима сила, на качествата на товара или на явно неподходяща опаковка, ако товародателят е дал съгласие по реда на чл. 370, ал. 3 ТЗ, като превозвачът

отговаря и за вредите, които се дължат на забава при изпълнение на превоза. Вреди, които да са резултат от неспазване на уговорения в превозния договор срок за изпълнение на превоза не са предмет на настоящото производство. Излагат се доводи, че е налице неизпълнение, но от отбелязването направено във връзка с доставката не се установява дали се касае до неизпълнение по отношение на качеството или на количеството на превозваната стока.

Във всички случаи на договорното неизпълнение, кредиторът разполага с няколко възможности и след като по настоящото дело не се твърди и не се установява този кредитор / ответникът в качеството му на възложител по договора за превоз/ да е реализирал правото си да развали договора поради неизпълнение при условията на чл. 87 ЗЗД и да откаже плащане или да прекрати договора на някое друго договорно основание – следва да се приеме, че по този договор всяка една от страните дължи изпълнение. Задължението на възложителя е да заплати уговорено превозно възнаграждение и в случай на неточно или некачествено изпълнение / както се твърди / - той може да претендира насрещни вземания за причинени вреди от това неизпълнение. За да се ангажира отговорността на превозвача за такива вреди обаче, възложителят следва да ги заяви с иск в едногодишния срок по чл. 378 т.1 ТЗ или чрез възражение. Липсват твърдения и доказателства за такова предявяване, но липсват дори категорични данни за такива вреди, доколкото от товарителницата се установява, отказ за приемане на стоката, но не става ясно дали тя е била изцяло негодна или с влошено качество или пък в непълно количество.

От друга страна безспорно се установява, че фактурата и CMR са изпратени на ответника, фактурата е осчетоводена, но не е заплатена и съгласно константната практика на ВКС, на която правилно и законосъобразно се позовава първоинстанционния съд – осчетоводяването на фактурата следва да се приравни на извънсъдебно признание на паричното задължение и е доказателство за неговото неизпълнение. По делото липсват ангажирани от ответното дружество доказателства, че е платило изцяло уговорената превозна цена. При това положение за ответното дружество е възникнало задължение за заплащане на договореното възнаграждение в размер на исковата сума. След като не е изплатил поетото от него задължение за заплащане на уговореното възнаграждение, той се явява неизправна страна по договора и това е основание за ангажиране на отговорността му по отношение на ищеца за сумата от 5691,47 лева, представляваща неизплатена сума за превозно възнаграждение по процесната фактура с включен ДДС. С оглед основателността на главната искова претенция, основателни се явяват акцесорните претенции за дължимост на лихва за забава, считано от датата на падежа 12.06.2020 г. до 01.04.2021 г., както и законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението в съда – 09.04.2021 г. до окончателното изплащане.

Що се касае до искането за отмяна на допуснатото обезпечение, такова искане следва да бъде направено пред първоинстанционния съд в производство по чл. 402 ГПК – при наличие на предпоставките за това доколкото, по делото е постановено определение, с което такова обезпечение е било допуснато и това определение не е било обжалвано в срок.

С оглед установеното, първоинстанционното решение подлежи на потвърждаване като правилно и законосъобразно. Въззивната жалба против това решение е неоснователна.

По разноските : С оглед резултата по спора и на осн.чл.78, ал.3 от ГПК ответникът – жалбоподател в настоящото производство „Бабов Транс „ ООД следва да заплати на ищеца-ответник по въззивната жалба, сторените разноски в размер на 360,00 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение.

По съществото на депозираната частна жалба. Обжалва се определение постановено от съда в производство по чл. 248 ГПК. Съдът е приел, че направеното от молителя „Бабов Транс „ ООД възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е просрочено , а по същество неоснователно , тъй като е съобразено с размерите предвидени в чл. 7 ал.2 т.1 НМРАВ , както и с доказателствата за неговото плащане. Настоящият съдебен състав споделя тези изводи, тъй като съобразно разясненията дадени в т.11 ТР № 6 / 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6 / 2012 г. на ОСГТК на ВКС , п ретенцията за разноски по чл. 80 ГПК , респективно възражение за нейния размер / под формата на възражение за прекомерност / може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция. В случая този срок е пропуснат от жалбоподателя. От друга страна , присъденият адвокатски хонорар в заповедното и в исковото производство надхвърля незначително размерите предвидени в чл. 7 ал.2 т.3 НМРАВ във връзка с чл. 7 ал.7 НМРАВ , но е съобразен изцяло с фактическата и правна сложност на настоящото дело.

В този смисъл обжалваното определение постановено по реда на чл. 248 ГПК се явява правилно и законосъобразно , поради което следва да бъде потвърдено. Липсват основания за коригиране на първоинстанционното решение в частта за разноските с оглед изхода от спора по настоящото дело.

По изложените съображения, ПАЗАРДЖИШКИ ОКРЪЖЕН СЪД :

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 487/17.12.2021 г. по гр.д.№ 721/2021 г. по описа на РС – П. , както и определение № 148/ 23.03.2022 г. постановено по същото дело по реда на чл. 248 ГПК.

ОСЪЖДА „БАБОВ ТРАНС“ ООД, ЕИК: 200619175, със седалище и адрес на управление в гр. П., ул.“М.Т.“№ 16А, представлявано от управителя Д.В.Б. да заплати на „ДИ ЕЙЧ ВИ ГРУП“ ЕООД, ЕИК: 202274482 , със седалище и адрес на управление в гр. П., ул.“Г.“ №21, представлявано от управителя К.И.Д., сторените във въззивното производство разноски в размер на 360,00 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, на осн.чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____